

«Так може сміятись тільки чесна людина», — сказав про В. І. Леніна Джованні Спадаро, старий італієць з Капрі.

Сміх — він уміє стелитися шовком,
Сріблом видзвонювать залюбки.
Сміх може вибухнути і примовкнути,
Бо поза сміхом якісь грішки.

Сміх може скупю шелеснути лірами,
Сміх вознесе і повергне ниць,
Явить вам ангела а чи звіра —
Явить вам істину ваших лиць.

Сміх — як святенник в брехливих ризах,
Сміх — як прощення усіх боргів...
Так, впізнаєм один одного різно.
Він — впізнавати по сміху вмів.

Добрий капрієць — Джованні сивий
Буде пригадувать ще не раз:
Як він сміявся, той гість із Росії,
Сміхом запалюючи і вас!

В колі хлопчисьок, смаглявих видом,
(Жартів дотепних таки мастак),
Як він сміявся!
Одразу видно:
Має людина до жартів смак.

Має у ділі він совість чисту —

Легко, як совість без плям.
Мудрий Джованні, дозвольте потиснути
Руку робочу вам!

Ваша в тім правда:
з безцінних фото,
Перед якими безсилий час,
Усміх його у кутиках рота
Враз оживе і сяйне на вас.

Спрагло збираю той сміх по блискітці,
Сміх, наче виклик, веселий сміх.
Відблиски сміху того, як істини,
Нині знаходжу в очах живих.

В них віднаходжу натхнення радість
І перемог злотоцінний грам...
Вам, із умінням таким сміятись,
Люди, я пристрасно вірю вам!

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.